

עזריאל החיימי

יאוש לילי

קִּיפְתִּי. בְּפֶשֶׁר סְכָרִים
וּמְעֵנָה מְאֹד אִי־הַפְרָגוּעַ.
כְּתִיבֵנוּק טַעֲרִיקְתוֹ לְאִם
אֲבָבָה לָךְ בְּכַדִּירְתִּי, אֱלֹהִים!

סַעֲנֵבִי לִילִי אֶל סוּחַט
עַל יְתוֹסְפִי וְגוֹן סְמָאִיר.
כְּעַל מִיתָר יְאוֹשׁ פּוֹרֵט
גְּגוֹנוֹ עַל גּוֹי צְעִיר.

וְאֵלֵהִים פֶּה גְבוּהַ
מִבֵּיט בְּאֶלְפֵי עֵינֵי זָהָב,
כְּתִיבֵנוּק לְאִם אֶפְסָה: אֱלֹהִים!
וְלֹא יִחַלְצֵנִי שָׂדֵי לְשִׁבּוֹר רַעֲבִי.

אוֹיְהוּ! וְאֲנִי מַה אָבִיא שִׁי לָהּ.
לְאֶרְצִי — וַיִּכְרַמְתִּי זֶלְזָף הַעֲרָב ?
כְּחִידָה דוֹרְסָה הַגֵּיט לְיִלְהָה
לְבַקֵּשׁ לוֹ טָרֶף.

התנשא עוף אחד גדול, פרש שתי כנפים גדולות ומבריקות, ובמקורו נתח כשר ארום. טס העוף טיסות-מספר שלוות וירד על אחת האבנים הקרובות.

ורצפה עומדת ומציצה סביבה חרדות. והנה אחוזה מחשבת-אימים פתאומית, ניתרה כבהלה אל העץ, וזיזה כחתול טיפסה על גזעו הנישא ותעל למעלה. הושיטה יד לנגוע בלדיה—והיד נרתעה בפחד אחורנית. שנית הושיטה היד לנגוע בלדים ושנית סלרה אחורנית, כמו נכותה באש. ואולם כשלישית נחה היד על לחי מפיבושת.

— שכר! שכר! — נאקה רצפה, כאילו נקטעה ידה, והישר חיש ירדה מעל העץ ארצה. בקפיצת-חרדה, כנמלטת על נפשה, חפזה ותחנף מאחורי סלע גבוה, כלשה מרעידה ומרטטת, ותחן את קולה במספר טר:

— קר... קר מפיבושת... קר ארמוני... אללילי! קר... שוב קמה ותמהר אל העץ—פרועה, איומה למראה, היה שכולה. אך באמצע הדרך פנתה חזרה ותשב במרוצת-פחד למאחורי הסלע. באנרופיה הכתה בכל כוח על ראשה, בשערותיה משכה ומרטטה, והיא בוכיה ומקוננת:

— קר מפיבושת... קר ארמוני... אללילי! קר... ופתאום—שאנה מחרידה, כלשה שכול ובקשת חסות ותחנונים:

— קר מפיבושת... קר ארמוני... אללילי! קר... שוב קמה ותמהר אל העץ—פרועה, איומה למראה, היה שכולה. אך באמצע הדרך פנתה חזרה ותשב במרוצת-פחד למאחורי הסלע. באנרופיה הכתה בכל כוח על ראשה, בשערותיה משכה ומרטטה, והיא בוכיה ומקוננת:

— קר מפיבושת... קר ארמוני... אללילי! קר... ופתאום—שאנה מחרידה, כלשה שכול ובקשת חסות ותחנונים:

— קר מפיבושת... קר ארמוני... אללילי! קר... ופתאום—שאנה מחרידה, כלשה שכול ובקשת חסות ותחנונים: — שראול!!! שראול!!! ואחר-יכן נאלמה רצפה. כהלום-רעם קפאה מאחורי הסלע, ולא גיד וללא הגה, ומכעד לשערות השפוכות על פניה כמו עיניה בלי נוע מול העץ—עינים קמות, אחוזות חרדת מות, מהבהבות בלהט שגעון. הגה כמה הלילה את הערבה. מעל הרכסים עלו מדורות כעיני זהב. ובתוך האפלה התנועעו הגופות הקטנים כנחת אנה ואנה: נוערנוע! נוערנוע!

כֹּל הַלֵּילָה רִבְצָה רִבְצָה מֵאֲחֻרֵי הַסֵּלַע וְאֵת עֵינֵיהָ לֹא גִרְעָה סֵן הָעֵץ—עֵינִים קָמוֹת, אַחֲזוֹת חֲרָדַת מוֹת, מֵהִבְהַבּוֹת כְּלֵהֵט שִׁגְעוֹן. הַשֶּׁמֶשׁ יִצְאָה. הָעֵרְבָה מֵלֵאָה אֹרֶךְ. הָעוֹפּוֹת הַשְּׁחֹרִים יִצְאוּ מִן הַחֹרֶשׁ וְחָנוּ סָבִיב הַיִּלְדִים, חָנוּ וְצָרְחוּ—וְעוֹד רִבְצָה בְּמִקְוֵה רוֹכֶצֶת. וְהַשֶּׁמֶשׁ נִבְחָה, גִּבְחָה וְאַחֲרֵי־כֵן יִרְדֶּה. הַרוּחַ הַשְּׁתַעֲשֵׂהָ בְּנוֹפּוֹת הַקִּטְנִים וְהָעוֹפּוֹת הַשְּׁחֹרִים צָרְחוּ וְצָרְחוּ בְּלִי הַפּוֹגוֹת, וְרִבְצָה לֹא יָזוּ וְלֹא נִיד.

וְעוֹד לֵילָה בָּא, וְלֹאֲחֵרִיו יוֹם חֲדָשׁ. וְעוֹד יוֹם וְעוֹד לֵילָה וְרִבְצָה מִמִּקְוֵה לֹא תִמוֹשׁ. לֹא אֲכַלָּה וְלֹא שִׁתְתִּיהָ. לֹא הִשְׁמִיעָה הַגָּה מִפִּיהָ. לֹא עֲצָמָה לְרַנֵּעַ אֵת עֵינֵיהָ — וְעֵינֵיהָ קָמוֹת, אַחֲזוֹת חֲרָדַת מוֹת, מֵהִבְהַבּוֹת כְּלֵהֵט שִׁגְעוֹן.

וְאוֹלָם בְּאַחַר הַיָּמִים נִעְצָמוּ עֵינֵיהָ. עִיפָה נִכְנְעָה לְתַנּוּמָה. אֵךְ צִרְיַחָה נִיחְרָה וְאִיוּמָה הָעִירְתָהּ מִקֵּץ שְׁעָה קִצְרָה. רִבְצָה פָּקְחָה אֵת עֵינֵיהָ: אוֹיְהוּ, נִעְלַמוּ הַיִּלְדִים! עֵנִן שְׁחֹר שֶׁל עוֹפּוֹת מִצְרָחִים בְּמִקְהֵלָה, פְּרוֹשֵׁי כִנֶּף, מִכְּסִים אֵת הַגּוֹפּוֹת הַקִּטְנִים וּמִנְקִירִים כְּבִשְׂרָם.

עֵינֵי רִבְצָה רָחְבוּ בְּתַמְהוֹן וְאֵת פֶּשֶׁר הַמֵּרָאָה לֹא הִכִּינָה. הִנֵּה וּפְתָאוֹם נִעְלָם הַכֹּל. עַל רִבְצָה יִרְדֶּה תִרְדָּמָה אֲרוּכָה—אֲרוּכָה... הִנֵּה. —

וּפְתָאוֹם נִעְלָם הַכֹּל. עַל רִבְצָה יִרְדֶּה תִרְדָּמָה אֲרוּכָה—אֲרוּכָה...